

הלבנות פרה אדמה פרק ט

א. כיצד מקדשין את המים באפר הפרה: נותן את המים שנתמלאו לשם מי חטאת בכלי, ונותן אפר על פני המים כדי שיראה על פני המים, אף על פי שהיא חבית גדולה מלאה מים; ומערב הכל. ואם נתן האפר תחלה, ואחר כך נתן עליו המים פסל. ומה הוא זה שנאמר בתורה "ונתן עליו מים חיים" (במדבר יט, יז), כדי לערב את האפר במים.

ב. המקדש צריך שיתפון, ויתן האפר בידו על המים: שנאמר "ולקחו, לטמא" (במדבר יט, יז) עד שיהיה מתפון לקדוש, ולמלוי, ולהזיה. אבל אם נפל האפר מן הכלי שיש בו האפר לתוך המים, או שנטל האפר בידו ודחפו חביו או הרוח ונפל האפר מידו על המים, או שנפל האפר מידו על צד הכלי או על ידו ואחר כך נפל למים הרי זה פסול.

ג. קדש פחות מכדי הזיה בכלי זה, ופחות מכדי הזיה בכלי אחר לא נתקדשו. היה האפר צף על פני המים, וכנס ממנו מלמעלה, וקדש בו מים אחרים הרי אלו מקדשין. וכל שנגע במים, אין מקדשין בו פעם שניה; ואף על פי שנגבו, ואפלו נשבה הרוח ונתנה את האפר על גבי המים אינו מנגבו ומקדש בו.

ד. כלי קטן שהיה בתוך כלי גדול, והן מלאין מים, והמים מערבין כיון שנתן האפר במים שבכלי הגדול, נתקדשו כל המים שבתוך הכלי הקטן: ואף על פי שהיה פיו צר ביותר, ולא נכנס לו אפר שהרי המים כלן מערבין.

ה. היה ספוג בתוך המים בעת שנתן האפר הרי המים שבספוג פסולין, מפני שאינן בכלי. כיצד יעשה זולף את כל המים עד שהוא מגיע לספוג, ולא יגע בספוג. ואם נגע בספוג אף על פי שהמים צפין על גביו כל שהן פסולין, מפני שהמים שבספוג יוצאין ומתערבין במים הכשרין. נפל ספוג לתוך המים המקדשין נוטלו וסוחטו חוץ לכלי, והמים שבכלי כשרין.

ו. שתי שקתות שבאבן אחת, שנתן את האפר לתוך אחת מהן אין המים שבשניה מקדשין; ואם היו נקובות זו לזו כשפופרת הנוד, או שהיו המים צפין על גביהן אפלו כקלפת השום, ונתן אפר לאחת מהן הרי המים שבשניה מקדשין.

ז. שתי אבנים שהקיפן זו לזו, ועשה אותן שקת, וכן שתי ערבות, וכן שקת שנחלקה, ונתן אפר בחלק אחד מהן המים שביניהן אינן מקדשין; ואם חברן בסיד או בגבסים, והן יכולות להנטל כאחת המים שביניהן מקדשין.

ח. מים מקדשין שנתערב בהן מים אחר כל שהוא, ואפלו מים שנתמלאו לקדוש הרי אלו פסולין; וכן אם ירד לתוכן טל, הרי אלו פסולין. נפל לתוכן משקין ומי פרות, יערה הכל; וצריך לנגב הכלי, ואחר כך יתן לתוכו מים מקדשין אחרים. נפל לתוכו דיו, קמוס, וקלקנתוס, וכל דבר שהוא רושם יערה; ואינו צריך לנגב שאם ישאר שם דבר הרושם, הרי הוא נראה.

ט. המטביל כלי לחטאת במים שאינן ראויין לקדש צריך לנגב, ואחר כך יקדש בו; הטבילו במים הראויין לקדש, אינו צריך

לנגב. ואם הטבילו לאסוף בו מים מקדשין בין כך ובין כך, צריך לנגב.

י. קרויה שהטבילוה במים הראויין לקדש, מקדשין בה; אבל אין אוספין לתוכה מי חטאת, מפני שהמים שהטבילה בהן נבלעין בתוכה, ויוצאין ומתערבין במי חטאת, ופוסלין אותן. נטמאת, והטבילוה אין מקדשין בה: שהמשקין הטמאין הנבלעין בגופה, יצאו ויתערבו במים שמקדשין אותן בתוכה.

יא. מים מקדשין שנפל לתוכן שקצים ורמשים ונתבקעו, או שנשתנו מראיהן פסולין: אפלו היו יבשים ביותר, כגון הנמלה והדירה והכנה שבתבואה. נפל לתוכן חפושית אף על פי שלא נתבקעה ולא נשתנו מראיה, הרי המים פסולין: מפני שהיא כשפופרת; והמים נכנסין בתוכה, ויוצאין מתוכה עם הלחה שבה.

יב. מים מקדשין ששתת מהן בהמה או חיה, פסולין. וכן כל העופות, פסולין: חוץ מן היונה מפני שהיא מוצצת, ואין ריר יוצא מפיה ומתערב במים. וכן כל השרצים ששתו, אינן פסולין: חוץ מן החלדה מפני שהיא מלקקת בלשונה, ונמצאת הלחה יוצאה מפיה במים.

יג. מי חטאת שנשתנו מראיהן מחמת עצמן, כשרין; נשתנו מחמת עשן, פסולין. הגלדו, וחזרו ונמוחו כשרין, אפלו נמוחו בחמה; אבל אם המחן באור, פסולין.

יד. אפר חטאת שנשתנו מראיו מחמת עצמו, או מחמת עשן כשר; נשתנה מחמת אבק, או שנפל לתוכו סיד או גבסים, או שנתערב בו אפר מקלה, כל שהוא הרי זה פסול.

טו. החושב על מי חטאת לשותתן לא פסול, עד שישתה מהן; ואם שפך מן הפלי לתוך גרונו, ולא נגעה שפתו במים שבפלי לא פסול.

טז. פלי שיש בו מים מקדשין שהניחו מגלה, ובא ומצאו מכסה הרי אלו פסולין: שמא אדם שאינו טהור לחטאת נגע בהן, שהרי אדם כסהו בודאי. הניחו מכסה, ובא ומצאו מגלה אם יכולה החלדה לשותת ממנו, או שירד לו טל בלילה פסולין. ואם לאו כשרין, מפני שיש כאן שני ספקות: ספק אדם גלהו, או בהמה וחיה או רמש; ואם תמצא לומר אדם גלהו, שמא היה טהור לחטאת או אינו טהור.

יז. המוסר מים מקדשין, או מים שנתמלאו לקדוש, לטמא לשמרן הרי אלו פסולין. שנים שהיו שומרין את המים, ונטמא אחד מהן כשרין, מפני שהן ברשותו של שני; טהר וחזר לשמר, ונטמא השני כשרין, מפני שהן ברשותו של ראשון. נטמאו שניהן כאחת, הרי המים פסולין.